

Nieuwsbrief 22 – december 2006

Beste Niños Donateur,

Allereerst willen wij graag iedereen bedanken voor de reacties n.a.v. van onze vorige nieuwsbrief. Voor ons ongelooflijk belangrijk dat jullie met ons meeleven en meevoelen en ons daarmee de indruk geven dat wat wij proberen over te brengen op onze kinderen ook daadwerkelijk begrepen wordt, zelfs zoveel kilometers weg.

Waar het voor ons uiteindelijk om gaat is de kinderen te laten merken dat we allemaal met elkaar verbonden zijn en er daadwerkelijk voor elkaar zijn om op die manier allemaal een beetje gelukkiger te worden.

In de vorige nieuwsbrief heeft u kunnen lezen hoe een aantal van onze medewerkers en kinderen deze band met ons en u allen ervaren, door hen zelf aan het woord te laten. Het is natuurlijk fantastisch te zien hoe u aan de andere kant van de wereld eigenlijk hetzelfde voelt.

Alweer bijna een jaar voorbij waarin ongelofelijk veel dingen zijn gebeurd. Omdat we ervoor gekozen hadden in de vorige nieuwsbrief alleen maar de kinderen en medewerkers aan het woord te laten is alle andere informatie doorgeschoven naar deze nieuwsbrief waardoor de informatie te veel is geworden om allemaal te vermelden. Om die reden hebben we een selectie moeten maken om u toch zo goed mogelijk op de hoogte te houden.

Ook deze keer willen wij u graag weer een beetje mee laten kijken over onze schouder naar de dingen die wij hier dagelijks meemaken. Grote dingen, kleine dingen, maar stuk voor stuk gebeurtenissen die ons steeds weer duidelijk maken waarom we hier zijn en ons motiveren om door te gaan.

Grote wijzigingen in het gezin van Jolanda. Jolanda woont niet meer met de 3 laatste jongens van haar gezin Dit alles na heel veel nadenken en overleg om uiteindelijk zeer ingrijpende beslissingen te kunnen nemen. Maar met een achteraf gezien ongelofelijk positief resultaat, gelukkig. Lees er meer over verderop in de nieuwsbrief.

Over Waldir, een jongetje van 8 jaar uit een van de restaurants, waarbij we ontdekt hebben dat hij het syndroom van Duchenne heeft. Een dodelijke spierziekte waarbij hij langzaam verlamd zal raken en uiteindelijk zal sterven. Over hoe wij hem, zijn moeder en kleine broertje van twee zoveel mogelijk helpen om dit aan te kunnen. Over Anselmo, een van onze keukenmedewerkers die alleen voor zijn 2 zusjes en broertje moet zorgen en toch in staat is om zijn studie rechten in de avonduren te volgen dankzij uw steun. Over hoe trots wij zijn op onze kinderen van de schooltuintjes die nu zelf het eten voor de konijnen bij elkaar verdienen door de verkoop van de konijnen op de zaterdagmarkt samen met onze leraar. Maar ook hoe triest het weer was om afscheid te moeten nemen van onze 85 restaurantverladers omdat ze te oud zijn geworden.

We vertelden u in de vorige nieuwsbrieven over Huasao, het waarzeggersdorp een half uur bij Cuzco vandaan, waar we op dat moment net begonnen waren met de bouw van de vakantiehuisjes en onze plannen om daar ook een kinderrestaurant en voetbalclub te beginnen. De huisjes zijn klaar, de koks van het bijbehorende restaurant koken de lekkerste gerechten, de paarden staan op stal en de tennisbaan en het volleybalveld worden vaak bezocht. Lees ook waarom we nog geen kinderrestaurant hebben gebouwd en ook de voetbalclub nog niet tot stand is gekomen.

Verder zijn onze koks overgelukkig met een enorme gift in de vorm van keukenapparatuur voor de kinderrestaurants uit Nederland en eten we nu inmiddels al maanden de lekkerste gerechten van heel Cuzco.

Ook hebben we weer de nodige publiciteit gehad. We hebben in de Viva, Amerikaanse tijdschriften en verschillende Nederlandse kranten gestaan.

Laatste drie jongens ook zelfstandig

In onze eerdere nieuwsbrieven is er regelmatig verteld over het wel en wee van onze jongens. Nu was het moment aangebroken om de laatste drie onder zorgvuldige begeleiding te leren om op eigen benen te staan.

Het laatste jaar werden de signalen steeds duidelijker dat Wilbert, Oscar en Jose meer ruimte voor zichzelf wilden. Het werd steeds moeilijker om ze verbonden te houden aan de regels van het gezin. Best begrijpelijk gezien hun leeftijd, maar de conflicten begonnen zichtbaar te worden. Hoog tijd dus om samen met hen te verkennen hoe ze hun eigen toekomst wilden zien. Nu is het met deze jongens niet anders dan met opgroeiende jongens in Nederland: Ze kijken nog niet zover vooruit, maar willen wel experimenteren met vrijheid. Daarbij was onze gezinsband te knellend voor ze geworden. We zijn samen tot oplossingen gekomen om stap voor stap op eigen benen te leren staan.

Wilbert is nu 17 jaar. U kent hem uit de verhalen met zijn oog. Hij is een rustige knul die echt toe was aan een volgende stap in zelfstandigheid. Wilbert heeft een oudere broer, Nelson. Nelson woonde alleen op een kamertje. Voor Nelson en Wilbert hebben we 'om de hoek' bij Calle Fierro een woonruimte kunnen huren waar ze samen wonen. Wilbert heeft nog 1 jaar te gaan aan middelbare school en in de vakantieperiode gaat hij weer, net als vorig jaar, werken in een van de keukens van de kinderrestaurants. Uiteraard zijn we heel blij te merken dat Wilbert zo goed met zijn zelfstandigheid kan omgaan.

Oscar had meer armslag nodig. Hij is 13 jaar, maar begon steeds opstandiger gedrag te vertonen. Ook hier zaten we in de afweging van hoeveel vrijheid kan hij aan en hoeveel ruimte heeft hij nodig. De oplossing die we gevonden hebben pakt goed uit. We hebben Oscar bij Amilcar geplaatst. Zoals u wellicht uit een van de vorige nieuwsbrieven weet is Amilcar zelfstandig gaan wonen. Het gaat erg goed met hem. Hij is een van de weinigen die na de middelbare school wilde door studeren. Dat is binnenhuisarchitectuur geworden. Nu Oscar bij Amilcar woont is hij veel rustiger geworden. We houden natuurlijk veel contact met hem en hij is hier nu graag.

En dan Jose. Even waren we bang dat het met Jose niet goed zou gaan. Hij was te veel en te vaak in contact met verkeerde vrienden. Hier in huis werd het moeilijk met hem. Met zijn 17 jaar is hij toe aan zelfstandigheid. Echter, laat je hem te vroeg los dan is hij nog te beïnvloedbaar. We hebben met hem een goede maatwerkoplossing bedacht. Jose zit nog op school, die hij ook graag wil afmaken. Hij zit nu als 'student op kamers' bij Vicky. U kent Vicky uit onze nieuwsbrieven. Zij is verantwoordelijk voor de educatieve en stimuleringsprogramma's in de kinderrestaurants.

Het leuke is dat deze stap naar zelfstandigheid voor alle drie goed uitpakt. Minstens een keer per week komen ze over de vloer. Dan is het grote lol: verhalen met elkaar uitwisselen, samen eten, spelen met de twee meiden. Kortom, fijn om weer bij elkaar te zijn. We gaan dit jaar weer met Kerst en oud en nieuw samen met de jongens en meisjes 2 weken op vakantie naar het Noorden van Peru. Dan voel je dat we er toch in geslaagd zijn om een goede band op te bouwen. Als we terug kijken dan hebben we heel erg opgezien tegen de stap om de jongens los te laten. In de vorige brieven heeft u kunnen lezen dat het met enkele van de andere jongens niet goed is gegaan. Onder invloed van verkeerde vrienden zijn ze uit ons leven gestapt, met alle verdriet wat dat geeft. Met Wilbert, Oscar en Jose hebben we weer voor de spanning gestaan wat er zou gebeuren als ze op eigen benen zouden komen te staan. Dat heeft veel twijfel en slapeloze nachten gegeven. Maar nu het zo goed uit pakt en we met elkaar in een nieuw en goed evenwicht zijn gekomen, geeft dat veel reden tot dankbaarheid.

Waldir

Toen onze sportleraren aan de alarmbel trokken omdat onze 8 jarige Waldir wel heel vaak viel op onverklaarbare wijze tijdens de gymlessen werd eerst onze eigen Doctora Maria Helena ingeschakeld. Zij vond het ontbreken van een aantal simpele spierreacties voldoende alarmerend om Waldir door te sturen naar een specialist in Cuzco. Dit werd het begin van een heel lang proces van onderzoeken die uiteindelijk resulteerde in het feit dat Waldir doorverwezen werd naar de hoofdstad Lima voor verder onderzoek. Voor de moeder van Waldir een groot probleem omdat het voor haar onmogelijk was de kosten hiervan voor haar rekening te nemen. Vicky, onze coördinator van het educatieprogramma in de kinderrestaurants, kwam op het idee om een hulpactie te houden. Ze is o.a. naar de school gegaan van Waldir om met de leraren dit probleem te bespreken en ideeën uit te wisselen over hoe wij met elkaar konden helpen. De leraren zijn meteen in beweging gekomen en met elkaar, onze stichting en de school, hebben we geld bij elkaar gebracht om de reis en onderzoeken mogelijk te maken voor Waldir samen met zijn moeder.

Op school is er samen met de kinderen geld ingezameld en wij hebben met de stichting onder het personeel een inzamelingsactie gehouden.

Ook hadden we onderdak in Lima geregeld aangezien Waldir een week moest blijven. Een broer van Vicky die in Lima woont, wilde ons graag helpen.

Bij terugkomst in Cuzco kwam de moeder met het vreselijke nieuws dat Waldir het 'Syndroom van Duchenne' heeft. Dit is een genetische spierziekte die alleen overdraagbaar is van moeder op zoon. Dit proces kan heel snel gaan en de artsen in Lima hadden de moeder van Waldir gezegd dat hij heel waarschijnlijk binnen 2 jaar volledig verlamd zal zijn en niet ouder zal worden dan 11 jaar. Dat was niet het enige, ook haar 2 jarige andere zoontje is meteen onderzocht en ook hij heeft dezelfde ziekte met dezelfde vooruitzichten uiteindelijk. De moeder was totaal in de war en wanhopig en zag werkelijk geen uitweg meer en had geen idee hoe dit allemaal alleen te verwerken en te regelen.

Lucia, de moeder van Waldir, zorgt alleen voor haar 2 kinderen aangezien de vader van Waldir een jaar geleden het gezin heeft verlaten en inmiddels opnieuw is begonnen met een andere vrouw en een baby. Toen hij hoorde van de ziekte van zijn zoon en ook hoorde dat het een door de moeder overgedragen ziekte was vond hij dat het dan ook maar meteen haar probleem was.

De enige inkomsten die Lucia had was uit de verkoop van thee die zij 's morgens om 5 uur verkocht op de markt.

Heel toevallig bijna op hetzelfde moment dat wij in aanraking kwamen met dit probleem nam Ramiro, een student die bij ons een schoonmaakbaantje had, ontslag omdat hij in een andere stad ging studeren. Meteen hebben wij Lucia deze baan aangeboden die zij met beiden handen aannam. Inmiddels werkt ze al weer maanden bij ons en kan op die manier, naast onze steun in de vorm van medicijnen, haar gezin beter onderhouden en met iets minder zorgen er zijn voor haar kinderen. Maar het meest heeft ze nog, zegt ze zelf, aan onze emotionele steun die zij uiteraard zo enorm hard nodig heeft in deze bijna onverteerbare jaren die in het vooruitzicht liggen. Naast haar nieuwe collega's, uit de kinderrestaurants, die haar allemaal willen helpen, heeft ze nu ook steun van een psycholoog. Hopelijk blijft ze sterk en kan ze dit allemaal aan om haar zoon te begeleiden in dit vreselijke proces.

Waldir gaat langzaam achteruit. We merken het vooral aan zijn concentratieproblemen, maar ook omdat hij steeds vaker valt en bijna niet meer kan schrijven en tekenen. We doen er alles aan om hem zo goed mogelijk te begeleiden en zo veel mogelijk overal aan mee te laten doen, maar zien uiteraard ook hoe moeilijk hij en zijn familie het hebben.

Wij zijn in ieder geval blij dat wij hem onder onze vleugels hebben kunnen nemen. U kunt zich er waarschijnlijk wel iets bij voorstellen wat er gebeurd zou zijn als hij toevallig niet een van onze kinderen uit het kinderrestaurant geweest zou zijn.

We houden u op de hoogte over hoe het gaat met Waldir in de komende nieuwsbrieven.

Rechtenstudie voor Anselmo

Anselmo, 23 jaar, is een van onze koks uit het kinderrestaurant. Hij woont sinds een aantal jaren met zijn 2 zusjes en broertje alleen na een familiedrama waar wij als stichting heel nauw bij betrokken waren. Zijn beide ouders zijn alcoholist en konden niet langer voor het gezin zorgen. Aangezien zijn zusjes en broertje al jaren bij ons in de restaurants kwamen, wisten wij van de familieachtergrond van deze 3 kinderen. Anselmo woonde in die periode al niet meer bij zijn ouders aangezien de situatie vaak onhoudbaar was. Veel ruzies tussen hem en zijn ouders aangezien hij niet wilde accepteren zo te moeten leven, met twee ouders die het gezin vreselijk verwaarloosden. Hij werkte als bakkershulp in een bakkerij waarmee hij alleen wat zakgeld verdiende en net voldoende had om alleen voor zichzelf eten te kunnen kopen en een piepklein kamertje te huren.

Toen wij merkten dat de situatie voor de 3 kinderen in ons restaurant bijna onhoudbaar werd zijn we met de ouders gaan praten om te kijken of we iets meer konden doen. Het gebeurde te vaak dat ze om 6 uur 's morgens al bij het restaurant zaten te wachten tot 8 uur om naar binnen te mogen omdat ze uit huis waren gegooid door hun ouders nadat ze om 2 uur 's nachts beiden dronken thuis waren gekomen.

Bij navraag kwamen wij er achter dat er nog een zoon was, met de naam Anselmo. Wij zijn toen samen met hem gaan zoeken naar oplossingen om zijn 2 zusjes en broertje te helpen. Het plan was dat hij bij ons in de keuken zou komen werken, om een normaal inkomen te hebben en een huis te kunnen huren waar hij samen met zijn zusjes en broertje in zou gaan wonen. De ouders in een kliniek om af te kicken en na een jaar zouden de kinderen dan weer bij de ouders terug gaan. We hebben de ouders volledig begeleid en Anselmo is voor zijn zusjes en broertje gaan zorgen. Helaas is het tweede gedeelte van het plan niet gelukt en zijn de ouders bij ontslag uit de kliniek bijna dezelfde dag weer gaan drinken.

Anselmo heeft toen besloten voor zijn zusjes en broertje te blijven zorgen. Dit was niet makkelijk aangezien ze alle 3 behoorlijk beschadigde kinderen zijn die concentratieproblemen hebben en vaak erg lastig zijn. Toch was Anselmo vastbesloten om voor ze te blijven zorgen. Hij heeft het heel moeilijk gehad de eerste periode, maar na een tijdje merkte wij aan allemaal dat het heel goed ging.

Een aantal maanden geleden wilde Anselmo een gesprek en dachten we in eerste instantie dat er problemen waren in het gezin, maar wat bleek, hij wilde gaan studeren.

Zijn droom was altijd geweest een rechtenstudie te volgen. Hij had al uitgezocht wat de mogelijkheden waren en de kosten en wilde vragen of wij hem misschien in de vorm van een lening zouden kunnen helpen om een avondstudie te gaan doen.

Ook had hij het met zijn zusjes en broertje besproken en allemaal waren ze het er over eens dat dit een geweldig idee was en zijn oudste zusje Vicky (12 jaar) heeft nu voor een groot deel de zorg op zich genomen voor de andere 2 kinderen waardoor Anselmo de ruimte krijgt om te studeren.

Het gaat goed met zijn studie en hoewel wij eigenlijk alleen kinderen steunen en Anselmo volwassen is, vonden we dat we in dit geval toch zeker wel een uitzondering mochten maken.

Konijnen op de markt

Jose onze prof van de schooltuintjes had een briljant idee. Zoals we al eerder in een van onze nieuwsbrieven hadden vermeld vermenigvuldigen onze konijnen zich in een razend tempo. Het zijn er nu zelfs te veel geworden om tijdens de verjaardagen aan onze kinderen cadeau te geven. Hoewel we toch zo'n 35 verjaardagen vieren elke maand hebben we een overschot aan konijntjes.

Al eerder had Jose met de kinderen een keer op de zaterdagmarkt gedroogde kruiden uit onze eigen tuin verkocht wat een enorm succes was. Het idee om konijnen te verkopen was voor hem dan ook bijna een logische volgende stap.

Meteen de eerste zaterdag had hij samen met de kinderen al 5 konijnen verkocht en inmiddels hebben we onze eigen kraam en plaats en zijn we bekend om onze zeer goed gevoede en mooie konijnen.

De kinderen vechten om mee te mogen elke zaterdag. Het is niet mogelijk om ze allemaal mee te nemen. Daarom loten we soms wie er mee mag en soms als bonus voor wie zijn huiswerk af heeft gemaakt in de huiswerkles.

Met de opbrengst van de konijnenverkoop kopen we voer en nieuwe planten voor de tuin. We hebben de kosten van de schooltuintjes op deze manier enorm kunnen terugdraaien en onze kinderen geleerd hoe ze later zelf misschien wel op dezelfde manier hun eigen brood kunnen verdienen.

Afscheid

We hebben weer afscheid moeten nemen van de kinderen die te oud zijn geworden voor ons restaurant. Elk jaar weer opnieuw gaat dat gepaard met vele tranen, foto's kijken en herinneringen ophalen over alles wat er in de jaren ervoor allemaal gebeurd is. Wie daar vooral veel aandacht en tijd aan besteden zijn onze medewerksters die natuurlijk het dichtst bij de kinderen staan en dagelijks lief en leed met de kinderen delen.

Dit jaar waren het 85 van onze vriendjes en vriendinnetjes die afscheid namen. Sommigen waren al 6 jaar bij ons. We zijn samen gegroeid en hebben veel van elkaar geleerd in alle opzichten. Zoals bijvoorbeeld een van de eerste keren dat we met elkaar gingen eten in het kinderrestaurant en wij netjes vorken, messen en lepels bij de bordjes hadden gelegd en er maar niemand wilde gaan eten op het moment dat het eten was opgediend en we 'eet smakelijk' hadden gezegd. Alle blikken bleven gespannen op de handen van Jolanda totdat ze in de gaten had waar het probleem zat. Pas toen Jolanda zei 'en dit eten we dus met een vork' en vervolgens zelf begon te eten met alleen haar vork zonder mes, klonk er een enorme diepe zucht van opluchting bij bijna alle kinderen en aten ze in 2 minuten hun hele bord leeg. Natuurlijk wist niemand van de kinderen hoe je met een mes en een vork om moest gaan, als je alleen maar thuis een lepel hebt om mee te eten. Dat hebben ze allemaal later pas geleerd. Dit soort herinneringen halen we dan op en lachen erom over hoe ontzettend onzeker de kinderen toen nog waren en niet durfden te vragen met welk bestek je eigenlijk hoorde te eten.

Veel van deze restaurantverladers helpen we nog een jaartje op weg. Voor een aantal in de vorm van schoolmaterialen, voor anderen schooluniformen en inschrijfgeld voor de middelbare school. Maar alleen als het werkelijk nodig is en ze anders gestopt zouden zijn om economische redenen met studeren. We hebben het dan uiteraard over kinderen van 12 en 13 jaar die anders zouden zijn gaan werken. We gaan ze verschrikkelijk missen onze vriendjes en vriendinnetjes.

Vakantiehuisjes in Huasao

In het waarzeggersdorp Huasao, een half uurtje bij Cuzco vandaan, hebben we inmiddels bijna een echt 'Niños hoteldorp' gebouwd, zo kunnen we bijna wel zeggen. Naast onze twee hotels in Cuzco hebben we nu ook een haciënda voor toeristen. Het is werkelijk ontzettend mooi geworden. Een plek waar toeristen even helemaal kunnen uitrusten. Waar het mogelijk is te paardrijden, prachtige wandelingen te maken, bij het zwembad te luieren in een lekkere ligstoel met een drankje of 's avonds bij de open haard met een glas wijn van de rust genieten. Bent u nieuwsgierig hoe het is geworden bezoek dan onze website, www.ninoshotel.com.

Zoals we in onze vorige nieuwsbrief schreven was het oorspronkelijke plan eigenlijk, toen we het terrein gekocht hadden, een voetbalclub en nieuw kinderrestaurant te beginnen. Maar uiteindelijk, vooral door de prachtige omgeving, hebben we het idee veranderd en zijn vakantiehuisjes gaan bouwen. Dit vooral ook om inkomsten te genereren voor het uitbreiden van onze projecten in de toekomst.

Onze sportleraren waren in eerste instantie zwaar teleurgesteld aangezien het idee van de voetbalclub bij hen vandaan kwam en ze niet konden wachten met het starten daarvan. Gelukkig begreep iedereen wel na enige uitleg dat de vakantiehuusjes belangrijker waren op dat moment zodat we weer een balans konden vinden tussen uitgaven en inkomsten.

Helaas is het ons dit jaar nog niet gelukt, om financiële redenen, de voetbalclub te starten, maar we hopen dat als we genoeg donaties ontvangen het aankomende jaar dit wel te kunnen realiseren.

Om dezelfde reden als de voetbalclub is het ook nog niet gelukt een nieuw kinderrestaurant in Huasao te bouwen. Ook dit hopen we zo snel mogelijk voor elkaar te krijgen aangezien de hulpvraag heel groot is in dit gebied.

Nieuwe keukenapparatuur

Trots kunnen wij u ook melden dat we wederom als project hebben gewonnen tijdens de uitreiking van de Gouden Pollepel. Dit is een gala waarin elk jaar het beste restaurant gekozen wordt van Den Haag en Haaglanden. Naast het feit dat het beste restaurant wordt gekozen wordt dit gala ook ieder jaar aan een project gekoppeld waar de opbrengsten van die avond naartoe gaan. Wij hadden al eerder deze prijs gewonnen en deze keer waren wij opnieuw gekozen.

Een van de gasten tijdens die avond was ook Arthur Bonnewits van de firma Bonnewits. Dit is een bedrijf in horeca-apparatuur. Meteen na het horen over ons en het zien van een kort videofilmje tijdens het Gouden Pollepelgala wilde Arthur een donatie geven in de vorm van apparatuur voor de kinderrestaurants. Het enige probleem was op dat moment het vervoer en het invoeren in Peru.

Toen wij wederom hadden gewonnen bij het gala kwamen de mensen van de organisatie op het idee om dit geldbedrag te gebruiken voor het vervoer naar Peru en het invoeren van de apparatuur. Uiteraard fantastisch voor ons en inmiddels kunnen wij u melden dat onze koks geweldig blij zijn met de nieuwe apparatuur. We hebben onze ogen uitgekeken en wisten werkelijk niet wat we zagen. Prachtige ovens, gasfornuizen, brooddeegmachines, kookpannen, braadsledes, uitrolmachines, koelkast, vrieskast, pannen, messen en dan hebben we het niet eens over alle gereedschappen en materialen die er ook maar even voor de zekerheid bij waren gedaan. Dat was nog niet alles want ook was er geregeld dat er een team van 5 mensen uit Nederland zou komen om alles te installeren en om onze koks in te werken.

We hebben een ongelofelijke tijd gehad met de 5 mannen uit Nederland. Onze Peruaanse electricien werd ingewerkt door de twee electriciens van de firma Bonnewits, Michel en Ron, die waren meegekomen. Binnen no time werd alle apparatuur geplaatst onder toezicht van Arthur Bonnewits. Onze koks werd geleerd dat de kipfilets echt niet gewassen mogen worden voor ze de pan in gaan door de representant van de Gouden Pollepel en eigenaar van restaurant Savarin, Patrick Zuiderwyk en Coos Versteeg. De laatste gaat over de publiciteit en stond overal met zijn neus letterlijk bovenop om daar later verslag over te doen.

Opeens zijn we een professioneel bedrijf geworden waar elke maaltijd mogelijk is en we niet meer over straat hoeven met onze schalen om bij de burens onze kippen in de steenoven te zetten. Natuurlijk zijn we meteen allemaal nieuwe plannen aan het maken die mogelijk zijn geworden met deze apparatuur. Zo denken we aan een kookcursus voor onze kinderen in de vakantieperiode en misschien wel een bakkerij in de toekomst.

Voorlichting

De kinderen die bij ons in de restaurants komen zijn vaak kinderen die ernstig mishandeld worden, zowel emotioneel als sexueel. Deze ernstige problemen zijn voor ons ook vaak te moeilijk om op te lossen. Wat wij vooral proberen is de kinderen die met dit soort problemen te maken hebben met elkaar te verbinden zodat ze in ieder geval het gevoel hebben er niet alleen voor te staan. Door ze er met een vriendje of vriendinnetje over te laten praten die

hetzelfde meemaakt, hopen we in ieder geval het isolement te doorbreken waar de kinderen vaak in zitten. Helaas is het aantal probleemgevallen zo omvangrijk dat ook de kinderrechter er vaak geen echte oplossing voor heeft. Het aantal kindertehuizen of opvangplekken is niet voldoende om alle gevallen goed te kunnen begeleiden met als gevolg dat kinderen toch vaak weer worden terugverwezen naar het probleemgezin waar ze uit waren gehaald, gewoon omdat er geen alternatief is. Dit soort kinderen komt ook bij ons in onze kinderrestaurants. Nog steeds komt het te vaak voor dat kinderen het idee hebben dat dit soort vreselijke dingen ze overkomt omdat ze bijvoorbeeld hun huiswerk niet hebben gemaakt. Kinderen denken vaak dat wanneer ze misbruikt worden door een vader, stiefvader of oom dit het logische gevolg is van hun 'slechte' gedrag.

De overheid is nu een grote campagne gestart om de kinderen voor te lichten dat het niet normaal is dat je wordt misbruikt. Medewerkers van het 'ministerie van het kind en de vrouw' gaan langs scholen en instellingen om de kinderen voorlichting te geven.

Toen er dus iemand van het ministerie bij ons langs kwam met het voorstel om ook onze kinderen hierover te vertellen, hebben wij ook meteen ingestemd.

Dit heeft veel los gemaakt bij onze kinderen. Hopelijk helpt het om ze in ieder geval in te laten zien dat zij niet schuldig zijn aan alles wat er met ze gebeurt. Uiteraard zou het natuurlijk eigenlijk veel verder moeten gaan en zouden ze veel verder geholpen moeten worden, maar in ieder geval is er nu een begin gemaakt.

Kerst in Peru

In Peru vieren we alleen maar 1ste kerstdag en zelfs eigenlijk alleen maar kerstavond voor de mensen die het zich kunnen veroorloven een kerstdiner te organiseren. Voor de meeste mensen is dat helaas niet het geval. Kerst is voor de meeste mensen bijna een normale doordeweekse dag. Op de markten gaan de mensen gewoon door met werken, de dragers met hun touwen om hun nek gaan gewoon door met dragen, van soms wel meer dan 50 kilo, en voor onze kinderen zou alles ook gewoon hetzelfde zijn als elke dag, als ze niet bij ons zouden zijn.

Een van de onderwerpen die tijdens alle sollicitatiegesprekken als eerste naar voren komt voor de medewerkers is dat we met Kerst in ieder geval gewoon doorwerken. Vooral tijdens dit soort dagen hebben onze kinderen ons extra nodig.

Het straatbeeld tijdens de kerstperiode is er een van kinderen die alle winkelruiten aflopen om de Kerstfilms te kunnen zien die te zien zijn in de etalages van de grote winkels. Amerikaanse films waarin er altijd een gelukkige familie is en een kerstman in de sneeuw die de meest prachtige cadeaus aan het uitdelen is. Of het beeld van kinderen die soms wel 4 uur lang in de rij staan om een bekertje chocolademelk in ontvangst te nemen van een winkel die een Kerstactie heeft bedacht.

Heel vaak zeggen wij dan ook tegen elkaar dat de kerstperiode hier er een is waarin de verschillen nog meer vergroot worden en zeker niet een moment van liefde en gelijkheid.

Wat wij proberen in onze kinderrestaurants is de kinderen in deze voor hen vaak nog moeilijker periode een dag van plezier, kerstbrood, cadeaus en warmte te geven.

Gelukkig is het mogelijk dat wij met elkaar, of u het nu bent d.m.v. uw steun of wij door fysiek aanwezig te zijn, er voor kunnen zorgen dat onze 500 kinderen in ieder geval het gevoel hebben er niet alleen voor te staan.

Hopelijk mogen wij dat nog heel lang samen met u doen.

Wij wensen u allemaal een heel gezellige Kerst en een heel gelukkig 2007!

Jolanda van den Berg, Cuzco / december 2006

Vrienden van Niños

Het jubileum is naast de dikke nieuws-jubileum-brief niet onopgemerkt voorbij gegaan.

Vele warme reacties ontvingen wij t.g.v. 10 jaar Niños. Het is ook leuk om te ervaren dat naast Niños ook in dezelfde periode andere jubilea en/of verjaardagen werden gevierd en waar een bijdrage aan het Niños-project op de uitnodiging van de viering stond vermeld. Deze initiatieven zijn natuurlijk meer dan welkom en daarom op deze plaats mede namens Jolanda onze dank daarvoor.

In het afgelopen jaar kwamen wij weer als vrienden van Niños met veel initiatiefnemers in contact om een evenement ten bate van het Niños-project te organiseren. De opbrengsten waren bijzonder. Nogmaals onze dank voor het prettige contact en natuurlijk de opbrengst. Voorts bereikten ons dit jaar weer vele vragen over de alom bekende strijkstok "namens u als vrienden van Niños willen wij alleen onze bijdrage leveren als er dan ook niets maar dan ook niets aan de bekende strijkstok blijft hangen". Dat is voor ons een absolute voorwaarde en voor u een garantie. Zoals u wellicht weet sponsort AVOP alle kosten van het Nederlandse secretariaat en werken alle Nederlandse betrokkenen als vrijwilliger.

Tenslotte wensen wij u fijne feestdagen en een geweldig Nieuwjaar toe, waarbij we hopen dat het beoogde 5de kinderrestaurant door Jolanda en haar staf kan worden gerealiseerd.

Mocht u vragen hebben over het project dan kunt u naast het secretariaat ook terecht bij de vrienden van Niños.

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06-22106657
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur) of 06-21206247

Secretariaat

Boek 'Al help ik er maar één' is uitverkocht; dat wil zeggen de Nederlandstalige versie. Wel hebben we de Engelstalige versie nog op voorraad. De bestelling kan op dezelfde manier geschieden: €20,43 (€17,95 boek + €2,48 verzendkosten in Nederland) overmaken op onze rekening 43 99 71 365 t.n.v. de Stichting Niños te Amsterdam. Graag in de omschrijving vermelden: boek en de adresgegevens. Zodra het geld op onze rekening staat zal het boek toegestuurd worden.

Digitale berichten. Afgelopen periode heeft zich een flink aantal nieuwe donateurs gemeld. Uiteraard zijn wij daar heel blij mee. Speciaal voor hen, maar ook voor degenen die er nog geen gebruik van maken, willen wij u allen verzoeken e-mailadressen door te geven ten behoeve van de verzending van nieuwsbrieven en andere berichten. Weet dat alle kostenbesparingen ten goede komen aan de kinderen in Peru.

E-mailbestand. Wij garanderen elke donateur dat ons bestand uitsluitend ten behoeve van berichtgeving betreffende de stichting gebruikt wordt. Graag willen wij iedereen verzoeken dit andersom ook te doen en ons geen spam of berichten te mailen die niet direct met de stichting te maken hebben. Alvast onze hartelijke dank.

Fijne feestdagen en een gelukkig Nieuwjaar. Ook wij wensen u allen gezellige feestdagen met gezin, familie en vrienden en voor 2007 uiteraard de allerbeste wensen.

Adres- en overige gegevens secretariaat

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089

Bankrekening: 43 99 71 365

E-mail: l.vastmans@avop.nl of ninos@avop.nl of l.vastmans@stichtingninos.com

Website: www.ninoshotel.com

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABNA0439971365 niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.